

De Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde, 13e kamer recht doende in strafzaken, heeft in haar openbare terechtzitting van 25 JUNI 2012 het hiernavolgend VONNIS gewezen:

Notitienummer
DE. 66.L4.6529/07/7

riffie nr

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

1. _____ met ondernemingsnummer _____ met
maatschappelijke zetel te _____
2. _____ hotel- /
restaurant- / caféhouder, geboren te _____ op
wonende te _____
3. _____ caféuitbater, geboren te _____ op
wonende te _____
4. _____ met
ondernemingsnummer _____ met maatschappelijke zetel te _____
5. _____ huisvrouw, geboren te _____ op
wonende te _____

Te

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

De eerste, de tweede en de derde

op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 april 2007 tot en met 12 april 2007 (stuk 11 verklaring)

A.

Bij inbreuk op artikel 99 § 1-1°, strafbaar gesteld door de artikel 146-al. 1 1° van het

decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening,
handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning
hetzij in
strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de
termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning,
te hebben
uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden,
zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd,
op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een
bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken,
herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings-
of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit.

vanaf 1 september 2009 inbreuk uitmakende op artikel op 4.2.1. 1° a)
strafbaar gesteld door artikel 6.1.1. al.1-1° van de Vlaamse Codex
Ruimtelijke Ordening, gecoördineerd bij besluit van de Vlaamse regering op
15 mei 2009, de bij artikelen 4.2.1. en 4.2.15 bepaalde handelingen, hetzij
zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na
verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning
hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd,
voortgezet of in stand gehouden,
zonder voorafgaande vergunning de hiernavolgende bouwwerken verricht te
hebben, met uitzondering van onderhoudswerken, met name het optrekken
of plaatsen van een constructie, meer bepaald :

door te zijn overgegaan tot het verharderen met betongtegels van nagenoeg de
ganse oppervlakte van het perceel en dit tot de scheiding van de burens

gelegen in ruimtelijk niet kwetsbaar gebied, meer bepaald in woongebied
met landelijk karakter volgens het gewestplan van 7 november 1978 (stuk
61);

De vierde en de vijfde

op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 april 2007 tot en met
heden, de datum der dagstelling :

B.

bij inbreuk op de artikel 99 § 1 1° strafbaar gesteld door artikel 146 3° van
het decreet d.d. 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke
ordening als eigenaar te hebben toegestaan en te hebben aanvaard dat één
van de onder artikel 146 1° en 2° van voormeld decreet bedoelde strafbare
feiten werden gepleegd, voortgezet of werden in stand gehouden.

vanaf 1 september 2009 inbreuk uitmakende op artikelen op 4.2.1.1° a)
strafbaar gesteld door artikel 6.1.1.1° juncto artikel 6.1.1.3° van de Vlaamse
Codex Ruimtelijke Ordening, als eigenaar te hebben toegestaan of te hebben

aanvaard dat één van de onder artikel 6.1.1. 1° en 2° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening vermelde strafbare feiten werden gepleegd, voortgezet of werden in stand gehouden

door als eigenaar te hebben toegestaan of aanvaard dat een onvergunde verharding, zoals omschreven onder tenlastelegging A werd aangebracht en voortgezet.

gelegen in ruimtelijk niet kwetsbaar gebied, meer bepaald in woongebied met landelijk karakter volgens het gewestplan van 7 november 1978 (stuk 61);

Met de omstandigheid dat de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A en B de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet zodat de verjaring van de strafvordering slechts een aanvang neemt op de datum van het laatst gepleegde feit, namelijk de datum der dagstelling :

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

aard en oppervlakte: 11 a 70 ca

wijk en nummer van het kadaster

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als:

bij notariële akte van

aankoop verleden op 21/02/2006 en geregistreerd op 01/03/2006 door

notaris

notaris te

1. PROCEDURE

De rechtbank nam kennis van:

- de rechtsgeldig betekende dagvaarding die de zaak aanhangig maakte houdende dagstelling voor de terechtzitting van 07 februari 2011;
- de overschrijving van de dagvaarding op het hypotheekkantoor te onder de referentie waarmee voldaan werd aan het vereiste van artikel 6.2.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening gecoördineerd bij besluit van de Vlaamse regering op 15 mei 2009;
- de tussenvonnissen de dato 21 maart 2011 en 16 januari 2012 waarbij een lasthebber ad hoc werd aangesteld;
- de processen-verbaal en de overige stukken van de rechtspleging;

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting van 16 april 2012.:

- het openbaar ministerie, waargenomen door substituant-procureur des Konings, in haar middelen en eis;

- de tweede beklagde de derde beklagde
beklaagde VAN en de vijfde beklagde
in hun middelen van verdediging,
vertegenwoordigd door mr. advocaat te die besluiten
en een stukkenbundel neerleest:
- de eerste beklagde in haar antwoorden en
middelen van verdediging vertegenwoordigd door haar raadsman mr.
en door haar lasthebber ad hoc mr.
- de vierde beklagde in
haar antwoorden en middelen van verdediging vertegenwoordigd door
haar lasthebber ad hoc mr.

2. WERKING VAN DE STRAFWET IN DE TIJD

Met betrekking tot het toepassingsgebied van de strafwet in de tijd en de problematiek van de wetsconflicten, dient zowel rekening te worden gehouden met de strafbaarstelling van de gedraging alsook met de toepasselijke strafmaat.

Artikel 2 van het Strafwetboek huldigt immers de principes van de niet-retroactiviteit van de (strengere) strafwet en van de retroactiviteit van de mildere straf wet.

In de rechtspraak wordt aangenomen dat feiten onder nieuwe wetten, die een oude wet over hetzelfde onderwerp vervangen met behoud van strafbaarstelling, strafbaar zijn op grond van de nieuwe wet, onder voorbehoud van de toepassing van artikel 2 van het Strafwetboek.

De eventuele nieuwe omschrijving van een aantal inbreuken doet geen afbreuk aan de aan de beklagde ten laste gelegde feiten.

De feiten weerhouden onder de tenlasteleggingen A en B waren ingevolge artikel 146, alinea 1, 1° (voor wat betreft de tenlastelegging A) en artikel 146, 3° (voor wat betreft de tenlastelegging B) van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening strafbaar gesteld met een gevangenisstraf van 8 dagen tot 5 jaar en / of een geldboete van 26,00 euro tot 400.000,00 euro.

Vanaf 1 september 2009 zijn de feiten weerhouden onder de tenlasteleggingen A en B ingevolge artikel 6.1.1, alinea 1, 1° (tenlastelegging A) en artikel 6.1.1 alinea 1, 1° juncto artikel 6.1.1, alinea 1, 3° (tenlastelegging B) van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening strafbaar gesteld met dezelfde straffen als hierboven bepaald.

3. GEGRONDHEID VAN DE STRAFVORDERING

3.1

Op 16 november 2006 verkreeg eerste beklagde een bouwvergunning tot het bijbouwen van een overdekt terras op het perceel gelegen te

kadastraal gekend als

Tweede en derde beklagde zijn zaakvoerders van eerste beklagde. De vijfde beklagde is de gedelegeerd-bestuurder van de vierde beklagde die eigenaar is van het omroerend goed.

Op 13 april 2007 werd evenwel vastgesteld dat er in opdracht van eerste beklagde, zonder stedenbouwkundige vergunning was overgegaan tot het verharderen met betongtegels van vrijwel de volledige oppervlakte van het perceel en dit tot tegen de scheiding met de bureu, zoals beschreven in de dagvaarding.

De tweede en derde beklagde verklaarden dat zij meenden dat deze werken vergund waren (stuk 19 straf dossier).

Wijlen destijds gedelegeerd-bestuurder van vijfde beklagde, verklaarde op 09 augustus 2007 dat eerste beklagde de werken had laten uitvoeren met zijn toestemming (stuk 22 straf dossier).

Er werd een regularisatieaanvraag ingediend dewelke door het college van burgemeester en schepenen in de zitting van 01 oktober 2007 werd geweigerd.

Ter terechtzitting de dato 16 april 2012 legde de raadsman van de tweede beklagde een schrijven neer uitgaande van de schepenen voor ruimtelijke ordening, huisvesting, milieu en recreatiepark waarbij de aanvraag tot *het aanleggen van een terras, parking en afsluitingen (reg.) aan de door het college van burgemeester en schepenen in de zitting van 26 maart 2012 werd goedgekeurd maar met een aantal voorwaarden* hetgeen intrinsiek ook inhoudt dat er zonder vergunning werd gebouwd.

3.2 Tenlastelegging A

De verdediging van tweede en derde beklagde argumenteert in besluiten dat zij zich bij de verbouwingswerken hebben laten bijstaan door een architect en dat zij nooit wetens en willens, met kennis van zaken handelingen hebben gesteld die aan de basis lagen van de hen ten laste gelegde feiten.

De rechtbank volgt deze argumentatie niet.

Uit het schrijven de dato 10 maart 2009 (stuk 89 straf dossier) uitgaande van architect blijkt dat eerste beklagde op zijn diensten een beroep hebben gedaan voor wat betreft het bijbouwen van een tuinkamer en een keuken aan een bestaande taverne, waaryoor er een vergunning werd afgeleverd. Evenwel diende hij vast te stellen dat los van deze vergunde verbouwing, er een terras links van de tuinkamer en een tuinafsluiting werd geplaatst zonder zijn medeweten.

De bewezen verklaarde feiten dienen niet alleen aan de tweede en de derde beklagde doch ook aan de eerste beklagde te worden toegerekend.

De tweede en de derde beklagde traden op als zaakvoerders van de en hebben in die hoedanigheid beslissingen genomen of nagelaten beslissingen te nemen of te handelen.

De inbreuken werden immers gepleegd voor rekening van de eerste beklagde en wijzen op een gebrekkige organisatie op dit vlak binnen de bedrijfsstructuur.

Van enige decumul van strafrechtelijke verantwoordelijkheid kan slechts sprake zijn indien aan drie cumulatieve voorwaarden is voldaan (vgl.: J. VAN DEN BERGHE, "Praktijkproblemen en een proeve van oplossing bij toepassing van de Wet van 4 mei 1999 tot invoering van de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van rechtspersonen", in: *Straf recht. ? - Strafrecht*, Vlaamse Conferentie der Balie van Gent (ed), Antwerpen, Maklu, 2001, 139):

- de rechtspersoon moet strafrechtelijk verantwoordelijk zijn voor het misdrijf uitsluitend wegens het optreden van de geïdentificeerde natuurlijke persoon;
- de natuurlijke persoon mag het misdrijf niet wetens en willens hebben gepleegd;
- de rechtspersoon moet een zwaardere fout hebben begaan dan de natuurlijke persoon;

Het Hof van Cassatie stelde al dat artikel 5, tweede lid van het Strafwetboek, dat de gevallen regelt waarin de verantwoordelijkheid van een natuurlijk persoon en van een rechtspersoon in het geding zijn wegens eenzelfde misdrijf, een strafuitsluitingsgrond invoert voor degene die de minst zware fout heeft begaan. Die verschoningsgrond kan gelden voor de dader van het door onvoorzichtigheid of onachtzaamheid gepleegde misdrijf en niet voor degene die willens en wetens heeft gehandeld (lees en vergelijk : Cass. 08 november 2006, T: *Strafr.*, 2007, 261).

In de aan het arrest van 08 november 2006 voorafgaande conclusie van wordt duidelijk gesteld dat om vast te stellen of de natuurlijke persoon "de fout wetens en willens heeft begaan" de rechter moet letten op diens concrete geestesgesteldheid op het ogenblik waarop hij de handeling die zijn verantwoordelijkheid in het gedrang brengt stelde, en niet op de wettelijke kwalificatie van het feit. Hierdoor wordt de functie van een natuurlijk persoon, die van hem een goed ingelicht persoon maakt of iemand die dit zou moeten zijn en die hem een verplichting tot handelen geeft, een doorslaggevend criterium. "Wetens" slaat dan op het bewust of met kennis van zaken handelen terwijl "willens" wijst op de afwezigheid van een rechtvaardigingsgrond.

Wanneer deze criteria in casu worden toegepast, blijkt duidelijk dat er sprake was van wetens en willens gepleegde feiten, zodat de decumul niet aan de orde is. De eerste en tweede beklagde moesten als zaakvoerders op de hoogte zijn van de stedenbouwkundige verplichtingen die voor deze

werkzaamheden werden opgelegd en waren daarvan ook op de hoogte aangezien zij voor het bijbouwen van een tuinkamer en de keuken wel de nodige vergunningen hadden aangevraagd waarbij deze werken werden uitgevoerd onder toezicht en leiding van een architect terwijl de werkzaamheden die het voorwerp uitmaken van huidig strafdossier klaarblijkelijk zonder medeweten van de architect werden uitgevoerd. De architect die naderhand voor voldongen feiten werd geplaatst kon enkel nog pogen om de toestand te regulariseren door een voorstel tot regularisatie in te dienen:

De feiten omschreven onder de tenlastelegging A komen de rechtbank in hoofde van de eerste, de tweede en de derde beklagde afdoende bewezen voor.

3.3 Tenlastelegging B

Wat betreft het instandhoudingmisdrijf (tenlastelegging B) ten laste gelegd van de vierde en de vijfde beklagde hield de verdediging van de vierde beklagde op de terechtzitting van 16 april 2012 voor dat deze tenlastelegging thans als gedepenaliseerd moet worden beschouwd waarbij verwezen werd naar de bepalingen van artikel 6.1.1, derde lid van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

Voor genoemd artikel bepaalt :

“ De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken vermeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7°, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Voor de strafbare instandhouding is uitsluitend vereist dat de wederechtelijke handelingen op het ogenblik van de instandhouding gelegen zijn in ruimtelijk kwetsbaar gebied”.

Uit de stukken van het strafdossier blijkt dat het perceel volgens het vastgesteld gewestplan deels gelegen is in woongebied met landelijk karakter, deels in bosgebied (zijnde ruimtelijk kwetsbaar gebied) met dien verstande dat de zonder vergunning uitgevoerde werkzaamheden voorwerp van huidig strafdossier enkel betrekking hebben op het gedeelte van het perceel dat in het woongebied met landelijk karakter ligt en niet in het bosgebied (zie stuk 14 strafdossier).

Nu vaststaat dat de inbreuken niet gepleegd werden in ruimtelijk kwetsbaar gebied en deze inbreuken niet langer strafbaar zijn dienen de vierde en vijfde beklagde dan ook te worden vrijgesproken.

4. DE STRAFTOEMETING

4.1

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de tweede en derde beklagde zoals die blijkt uit het

strafrechtelijk verleden, de gezinstoestand en de arbeidssituatie voor zover bekend.

Voor wat betreft de eerste beklaagde dient te worden gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en het strafrechtelijk verleden.

4.2

De door de eerste, tweede en derde beklaagde gepleegde strafrechtelijke feiten zijn objectief ernstig. Zonder de nodige vergunningen en achter de rug om van de architect werd nagenoeg de volledige oppervlakte van het perceel met betontegels verhard met als doel een niet overdekt buitenterras te kunnen inrichten. De betrokkenen moeten de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening respecteren. Zij mogen hun individueel belang noch het economisch belang van de rechtspersoon (met name de uitbating van een taverne) niet boven het algemeen belang laten prevaleren.

Dit vraagt in beginsel om gestrengheid in de bestrafing.

4.3

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingbehoefte dienen maar ook de generale en de individuele preventie. De op te leggen straf moet van aard zijn de eerste, tweede en derde beklaagde ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen aan te sporen respect te betonen voor de regels die de samenleving ruimtelijk vlak beogen te ordenen.

4.4

De eerste beklaagde is een vennootschap met als doel de uitbating van een taverne. Zij heeft een blanco strafrechtelijk verleden.

De tweede beklaagde is thans jaar en beschikt, op één veroordeling na door de politierechtbank, over een blanco strafrechtelijk verleden.

De derde beklaagde is jaar en beschikt over een ongunstig strafrechtelijk verleden. Naast één veroordeling door de politierechtbank werd hij éénmaal veroordeeld door de correctionele rechtbank te Dendermonde tot een geldboete van 250 euro wegens inbreuk op de wetgeving inzake geluidshinder en werd hij éénmaal veroordeeld door het Hof van beroep te Gent tot een gevangenisstraf van 4 maanden (met uitstel gedurende vijf jaar) en een geldboete van 100 euro (met uitstel gedurende drie jaar) wegens het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid.

4.5

Het komt de rechtbank passend en rechtmatig voor aan de eerste, de tweede en de derde beklaagde voor de bewezen geachte feiten omschreven onder de

tenlastelegging A de in het beschikkend gedeelte van dit vonnis bepaalde geldboete op te leggen.

De rechtbank gaat derhalve niet in op de vraag tot het verlenen van de gunst van de opschorting van de uitspraak van veroordeling voor de eerste, de tweede en de derde beklaagde, waarover het openbaar ministerie ongunstig advies verleende.

Opschorting van de uitspraak van veroordeling is voornamelijk ontstaan vanuit de bekommernis de korte (effectieve) gevangenisstraffen te vermijden (C. Van den Wyngaert, *Strafrecht, strafprocesrecht en internationaal strafrecht*, Maklu, 2003, 418). Daarenboven is het een sanctiemaatregel die de declassering van de betrokkene kan verhinderen: gezien er geen veroordeling wordt uitgesproken, zal de rechterlijke beslissing na afloop van de proeftermijn niet vermeld worden in het strafregister van de betrokken beklaagde (L. Dupont, R. Verstraeten, *Handboek Belgisch strafrecht*, Acco, 1989, 939).

Gezien de rechtbank van oordeel is dat aan de tweede en derde beklaagde alleszins geen gevangenisstraf dient te worden opgelegd, is de bekommernis om een korte gevangenisstraf te vermijden niet aan de orde. De opschorting die een uitdrukkelijke gunst is, dient in huidig geval dan ook voornamelijk vanuit het criterium van het gevaar voor declassering bij een veroordeling te worden beoordeeld. Er valt niet in te zien hoe de hierna gemaakte straftoemeting van aard zal zijn de tweede en derde beklaagde sociaal te declasseren temeer het strafrechtelijk verleden van derde beklaagde op zich reeds beladen is.

De eerste beklaagde is een rechtspersoon zodat niet kan worden ingezien hoe een veroordeling kan leiden tot enige sociale dan wel professionele declassering.

4.6

4.6.1

Artikel 29 van de wet van 01 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen (B.S. 06 augustus 1985, zoals laatst aangepast bij K.B. van 31 oktober 2005 (B.S. 07 december 2005) verplicht de strafrechter om, bij elke veroordeling tot een criminële of correctionele hoofdgevangenisstraf, een bedrag van 25 euro op te leggen als bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

In voormeld artikel wordt ook gesteld dat dit bedrag onderworpen is aan de verhoging voorzien in de wet van 05 maart 1952 betreffende de opdecimes, op de strafrechtelijke geldboeten (B.S. 03 april 1952).

Bij artikel 2 en 3 van de Wet van 28 december 2011 houdende diverse bepalingen inzake Justitie (B.S. 30 december 2011) werden de opdecimes op de strafrechtelijke geldboeten zoals voorzien in de Wet van 05 maart 1952 verhoogd naar 50 decimes met ingang van 01 januari 2012.

Vermits voormelde bijdrage tot het Fonds geen straf uitmaakt is de regel

van de niet-retroactiviteit hierop niet toepasselijk. Dit houdt in dat de nieuwe opdecimen, ongeacht of ze hoger zijn, vanaf hun inwerkingtreding onmiddellijk zullen toegepast worden op deze bijdrage tot het Fonds, ook al wordt deze opgelegd bij een veroordeling wegens feiten voor de inwerkingtreding van de wetsbepaling die de nieuwe opdecimen invoerde.

De eerste, de tweede en de derde beklaagde worden elk veroordeeld tot het betalen van een bedrage aan het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders van 25,00 euro, te vermeerderen met 50 opdecimen, 150,00 euro bedragende.

4.6.2

Bij arrest nr. van de Raad van State van 17 december 2008 (B.S. 2 februari 2009) werd het Koninklijk Besluit van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken vernietigd, zodat de bepalingen van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door de artikelen 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, van toepassing blijven. Krachtens artikel 91, tweede lid van voornoemd K.B. worden de eerste, de tweede en de derde beklaagde elk veroordeeld tot betaling van een forfaitaire vergoeding. Het bedrag ervan bedraagt actueel (ingevolge indexatie voorzien in artikel 148 K.B. 28/12/1950 en de ministeriële omzendbrief nr. 131bis (B.S. 16/02/2011) en B.S. 27 januari 2012) 32,27 euro.

5. DE HERSTELVORDERING

5.1

De college van burgemeester en schepenen heeft een herstellvordering ingesteld, namelijk het verwijderen van de verharding en het opnieuw in overeenstemming brengen van het terrein met de vergunde toestand.

Er werd in deze vordering tevens voorzien in het opleggen van een dwangsom van 100,00 euro per dag bij niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

Bij schrijven de date 18 december 2007 sloot de stedenbouwkundig inspecteur zich aan bij de herstellvordering uitgaande van het college van burgemeester en schepenen (stuk 71 straf dossier).

De Hoge Raad voor het Herstelbeleid verleende een eensluidend advies en ging akkoord met de aard van de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen en de stedenbouwkundig inspecteur (stuk 75 straf dossier).

5.2

De Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (art. 6.1.41, §1) stelt duidelijk dat

het bevelen door de rechter van de herstelmaatregelen (herstellen in de oorspronkelijke toestand, staken strijdig gebruik, uitvoeren bouw- en/of aanpassingswerken, betalen van een geldsom gelijk aan de meerwaarde) gebeurt op vordering van de stedenbouwkundig inspecteur of van het college van burgemeester en schepenen op wier grondgebied de werken, handelingen of wijzigingen vermeld in artikel 6.1.1 werden uitgevoerd.

De keuze van de gepaste maatregel komt derhalve toe aan de bevoegde overheid en niet aan de rechtbank. De rechter moet de interne en externe wettigheid van deze vordering toetsen en of zij strookt met de wet, dan wel of zij berust op machtsoverschrijding of machtsafwendings. Meer bepaald dient de rechtbank hierbij na te gaan of de beslissing van het bestuur om een bepaalde herstelmaatregel op te leggen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening is genomen. Indien een vordering zou steunen op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, dient de rechter deze vordering zonder gevolg te laten (Cass. 3 juni 2005, www.cass.be). Nochtans mag de rechter geenszins de gevorderde maatregel op haar opportuniteit beoordelen; als de gevorderde herstelmaatregel met de wet strookt, moet de rechter deze inwilligen. Volgens door deze rechtbank bijgevalen cassatierechtspraak (Cass. 15 juni 2004, www.cass.be met rolnummer en nummer zijn de rechtbanken niet bevoegd zijn om de opportuniteit te beoordelen van een gevorderde herstelmaatregel, maar moeten zij de toetsing beperken tot de externe en interne wettigheid en mogen (en moeten) zij dus slechts nagaan of de beslissing in overeenstemming is met de wet dan wel op machtsoverschrijding of machtsafwendings berust. Tot die wettigheidstoetsing behoort het nagaan of de beslissing van de bevoegde overheid werd genomen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening met de verplichting om indien zou blijken dat de beslissing steunt op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, de herstellvordering zonder gevolg te laten, zoals hiervoor vermeld. Een beoordeling dat de herstellvordering kennelijk onredelijk is en dat het voordeel dat het herstel zou meebrengen voor de goede ruimtelijke ordening geenszins opweegt tegen het last die daaruit voortvloeit voor de overtreder houdt geen opportuniteitsbeoordeling in maar kan worden bestempeld als een wettigheidstoetsing.

5.3

De grondslag van een herstellvordering is niet zozeer een bepaald misdrijf, maar wel de stedenbouwkundige verplichting die moet worden nageleefd en waarvan de niet-naleving ook strafrechtelijk wordt gesanctioneerd (Cass. 15 november 2005, www.cass.be). Het tenietdoen van de materiële gevolgen van het misdrijf, wat ook de aard van dit misdrijf is, verhindert dat een met de wet strijdige toestand blijft bestaan en dat de overtreder het voordeel van de door hem of haar begane overtreding behoudt. De met de wet strijdige toestand die door dit misdrijf werd veroorzaakt en die nog steeds bestaat, moet gestaakt worden, zodat de herstellvordering dient te worden ingewilligd.

5.4.

De ingediende herstellvordering is naar het oordeel van de rechtbank nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf omschreven onder de tenlastelegging A een einde te stellen en leggen aan de eerste, de tweede en de derde beklagde geen kennelijk onredelijke lasten op. Tot deze herstellvordering werd beslist door een bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften. Er blijkt niet dat deze beslissing werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskemning van enig beginsel van behoorlijk bestuur. De herstellvordering strookt dan ook met de wet en werd uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening genomen. De herstellvordering moet dan ook worden ingewilligd zoals nader bepaald in het beschikkend gedeelte van dit vonnis.

Dat de herstellvordering bij de betrokkenen thans als kennelijk onredelijk zou overkomen, is louter en alleen een gevolg van de eigen beslissing van de eerste, tweede en derde beklagde om, goed bewust van het wederrechtelijk karakter van deze zonder vergunning uitgevoerde werkzaamheden, deze toch te laten doorgaan. Het feit dat zij voor eenvoldongen feit gezorgd hebben, mag niet gevaloriseerd worden door het afwijzen van de herstellvordering.

Ook het gegeven dat thans het college van burgemeester en schepenen in haar zitting van 26 maart 2012 de aanvraag van eerste beklagde tot het aanleggen van een terras, parking en afsluitingen (reg.) aan de heeft goedgekeurd onder een aantal voorwaarden, is naar oordeel van de rechtbank geen reden om niet in te gaan op de herstellvordering. Op heden ligt immers het bewijs niet voor dat de opgelegde voorwaarden werden gerespecteerd.

5.5

Door het college van burgemeester en schepenen en naderhand door de stedenbouwkundig inspecteur werd, zoals vermeld, gevraagd een dwangsom op te leggen. Een dwangsom van 100,00 euro per dag moet als een gepaste aansporing worden beschouwd voor de eerste, de tweede en de derde beklagde om uitvoering te geven aan de opgelegde herstelmaatregelen.

Gelet op de genoemde artikelen en de hiernavolgende artikelen:

K.B. 27.04.2007;(gerechtskosten)

Wet van 15 juni 1935, art. 2, 11 tot 14, 21 tot 24, 31 tot 37, 40, 41;

Wetb. van strafvordering, art. 3, 4 V.T., 162, 182, 184, 185, 189, 190, 190 ter, 191, 194, 195;

Wet van 5 maart 1952, art. 1, gew. programmawet d.d. 24.12.1993, art. 1; gew.art.36 wvw 07.02.2003;(opdecimen)

Strafwetboek, art. 2, 38, 40, 65, 66;

Wet van 1 augustus 1985, art. 28 en 29 gew. Wet 24.12.1993, art. 3 en Wet 07.02.2003 art. 45 gew. art. 1 K.B. 31.10.2005;(euro25);

Art. 6 Programmawet II van 27.12.2006

Om die redenen, de Rechtbank, recht doende :

op tegenspraak.

I. OP STRAFGEBIED

1. de eerste beklaagde

VERKLAART de eerste beklaagde aan
het feit omschreven onder de tenlastelegging A.

VEROORDEELT de eerste beklaagde voor dit feit tot
een GELDBOETE van ZEVENHONDERDVIJFTIG EURO,
vermeerderd met 45 deciemmen (x 5,5), gebracht op 4.125,00 euro.

2. de tweede beklaagde

VERKLAART de tweede beklaagde
SCHULDIG aan het feit omschreven onder de tenlastelegging A.

VEROORDEELT de tweede beklaagde
voor dit feit tot een GELDBOETE van TWEEHONDERD EURO,
vermeerderd met 45 deciemmen (x 5,5), gebracht op 1.100,00 euro.

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de beklaagde hierboven uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 60 dagen.

3. de derde beklaagde

VERKLAART de derde beklaagde SCHULDIG aan
het feit omschreven onder de tenlastelegging A.

VEROORDEELT de derde beklaagde voor dit feit tot
een GELDBOETE van TWEEHONDERD EURO, vermeerderd met 45
deciemmen (x 5,5), gebracht op 1.100,00 euro.

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de beklaagde hierboven uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 60 dagen.

4. de vierde beklaagde

SPREKT de vierde beklaagde
VRIJ, zonder kosten, voor het feit omschreven onder de
tenlastelegging B.

5. de vijfde beklagde

SPREEKT de vijfde beklagde VRIJ, zonder kosten,
voor het feit omschreven onder de tenlastelegging B.

Bijdrage-vergoeding-kosten

SPREEKT in hoofde de eerste beklagde, de tweede beklagde en de derde beklagde de verplichting uit om ELK éénmaal een bedrag van 25,00 euro, met 50 deciemmen verhoogd, 150,00 euro bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

LEGT de veroordeelden
en ELK een vergoeding op voor de
kostprijs van de strafprocedure van 32,27 euro overeenkomstig artikel 91, 2°
lid en 148 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende
algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

VEROORDEELT de eerste beklagde, de tweede beklagde en de derde beklagde solidair tot de gerechtskosten, in hun geheel begroot aan de zijde van het openbaar ministerie op de som van 227,72 euro.

II HERSTELVORDERING

BEVEELT de eerste beklagde de tweede beklagde
en de derde beklagde
om vordering van het college van burgemeester en schepenen van de
tot het herstel in de oorspronkelijke toestand, met name :

*het verwijderen van de verharding en het opnieuw in
overeenstemming brengen van het terrein met de vergunde toestand,*

van het onroerend goed gelegen te
kadastraal gekend als binnen
een termijn van **ACHT MAANDEN** te rekenen vanaf het in kracht van
gewijsde treden van huidig vonnis.

BEVEELT dat voor het geval dat de vermelde herstelmaatregelen niet binnen de voormelde termijn werden uitgevoerd, het college van burgemeester en schepenen van en de
stedenbouwkundig inspecteur ambtshalve in de uitvoering van de herstelmaatregel zal kunnen voorzien overeenkomstig artikel 6.1.46 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening gecoördineerd bij besluit van de Vlaamse regering op 15 mei 2009.

ZEGT voor recht dat op vordering van het college van burgemeester en schepenen van en van de stedenbouwkundig inspecteur
door de eerste beklagde de tweede beklagde
en de derde beklagde
hoofdelijk een **DWANGSOM** zal worden verbeurd van 100,00 euro per dag vertraging in nakoming van dit bevel.

15^e blad

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van: _____

— VLFENTWINTIG JUNI TWEEUUIZEND EN TWAALF —

Aanwezig: _____

voorzitter 13e kamer;

Substituut Procureur des Konings;

griffier: